Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

BARNAVÄNNEN

N:o 18 Den 1 maj. | Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet. Redaktion: ANNA GAUFFIN. | 38 årg. 1921

Förbön och tacksägelse.

1 Tim. 2: 1—6.

u kan naturligtvis som ett snällt barn både bedja om att få en sak och sedan tacka vackert för den, Men mest beder du väl om sådant, som du själv önskar få. Det är ju så naturligt att först tänka på sig själv.

I texten uppmanar Paulus oss dock att även tänka på andra. Han ville, att de kristna skulle bedja och tacka för alla människor. Och dit hör även dessa, som du aldrig sett, och dessa, som du kanske ej tycker så mycket om.

Det går nog inte så lätt att bedja för dessa. För far och mor, för syster och bror är ju inte så svårt att bedja. Och har man fått något gott, är det ju inte heller svårt att visa tacksamhet mot givaren.

Men de andra vill man helst glömma. Nu vill jag dock omtala en liten hemlighet. Om det är någon, som du ej kan tänka på, utan att det känns bittert i själen, så skall du bedja för honom eller henne. Då försvinna snart de stygga tankarna. En vacker dag märker du till din förvåning, att du kan med glädje minnas honom i dina böner. Jesus och Stefanus kunde ju bedja för sina fiender. Och många andra ha av Jesus lärt sig den konsten.

Men först av allt bör du bedja för dem du känner. Särskilt ha de nytta därav, när de äro sjuka eller ha andra bekymmer. Förbönen är en väldig makt, som Gud givit oss till varandras hjälp.

Paulus uppmanar oss särskilt att bedja för konungar och annan överhet. Konungen skall ju med dessa personers hjälp styra landet, så att invånarna i fred och lugn kunna leva sitt liv och arbeta i sina olika yrken. Vi ha ju en god och präktig konung, så vi borde inte ha så svårt att bedja för honom. Annat var det på Pauli tid. Då var överheten med kejsaren i spetsen fientlig mot de kristna. Inte var det då så lätt att bedja och tacka för överheten.

Men en sak kan man väl alltid bedja om. Se, Gud vill, att alla människor skola bli frälsta och komma till sanningens kunskap. Om vi nu vilja detsamma, då skola vi bedja för alla, som äro främmande för Gud. Du känner nog någon sådan. Bed till Gud för hvarje dag, att han måtte frälsa honom.

Så ha vi ju de stora hednaskarorna att bedja för. Våra missionärer arbeta där ute bland de svarta och de gula. Låt oss bedja, att deras arbete ej måtte bli förgäves utan bära rik frukt. Så kunna vi få vara med i missionsarbetet. Tänk, så underligt, att vi här uppe i Sverge kunna bedja om välsignelse för människor i Afrika, Kina och Ost-Turkestan! Men det kunna vi.

Egentligen äro vi alla människor på jorden som en enda stor familj. Det är *en* Gud, och han är allas fader. Likaså är det bara *en* frälsare, nämligen Jesus Kristus. Han har givit sitt eget liv till ett offer, som är för alla. Detta borde förena alla människor. En gång, vi hoppas det, skola de ock lära känna Gud och Jesus, och då skall det bli frid på jorden.

Nu skola vi bedja, att alla måtte lära känna Gud och hans son, Jesus Kristus.

Men vi skulle också lära oss att tacka bättre, än vi göra. Vi knota och klaga mera än vi äro tacksamma. Tänk, så ledsamt och tungt det känns, när du har visat vänlighet mot någon, och han är ovänlig mot dig igen. Det är så tungt, att du ville gråta.

Gud får ofta röna otacksamhet. Man klagar, att man ej fick så bra i livet. Nu skola vi lära oss att vara tacksamma. Tänk då först på Guds godhet mot dig. Visserligen är du ej rik, bor ej i ett fint palats men ändå! Sätt dig och räkna upp, huru mycket gott Gud gjort dig. Kanske skall du till sist säga som sångaren:

"Jag kan icke räkna dem alla
de prov på Guds godhet jag rönt."

V. Wikholm.

Brev från Kina.

Av *Sally Svensson.*

Nu är julhelgen längesedan förbi, och ni ha väl allesammans ett glatt minne av en god och trevlig julfäst. Jag kommer mycket väl ihåg, huru jag som liten söndagsskolflicka längtade efter julfästen. Den var det roligaste jag visste.

Här i Macheng ha söndagsskolbarnen också haft sin julfäst. Jag tror, att de voro lika förväntansfulla och hade lika roligt, som ni hade det i Sverge. Det hade varit roligt, om söndagsskolbarnen i Sverge kunnat vara med och deltaga i vår söndagsskolfäst, men då detta ej gick för sig, så vill jag i stället berätta för er, huru vi hade det.

Kyrkan var vackert dekorerad med flaggor och girlanger av kulört papper. Kineserna äro mycket skickliga att förfärdiga alla slags papperssaker. Några julgranar kunde vi ej få, men vi hade i stället två små tallar. De togo sig riktigt bra ut i sin skrud av ljus och vackra papersslingor.

På utsatt tid, kl. halv fem voro barnen samlade. Huru deras ögon strålade! De voro nog också särskilt glada, för att de fingo ha sina bästa kläder. Ty en liten kinesgosse eller flicka är ej alltid så snygg. Kläderna äro ofta både trasiga och smutsiga. Nu, när alla voro hela och rena, kände de tydligt, att det var fäst. Alla barnen i söndagsskolan gå också i missionens vardagsskolor. Och det är ju ej underligt. Vilja föräldrarna, att barnen på söndagarna skola samlas i Guds hus och läsa, tala och sjunga om barnavännen Jesus, så vilja de också, att de under vardagarna skola stå under kristligt inflytande. Det var således 31 gossar och 26 flickor, som infunno sig. Många av barnens anhöriga samt övriga intresserade kommo, så att kyrkan blev alldeles fullsatt. Ja, många fingo ej sitta utan måste stå i gången. Någon sång- och musikförening ha vi ju ej. Var och en som kan, får sjunga med. Barnen sjöngo också av hjärtans lust. Men vi hade många talare. Den minste var en liten skolgosse, som berättade om en liten kinesisk flicka, hur hon räddade sin gamle far från en stor olycka. Flickorna hade lärt sig en sång, som de illustrerade med handrörelser. I början voro de nog litet blyga, ty det var ju så mycket folk, som såg på dem. De repade dock snart mod och utförde sin sak bra.

Det började snart bli mörkt, och ljusen skulle tändas. För varje ljus, som tändes i julträden, fick en gosse eller flicka stå upp och läsa någon bibelvers om ljuset. Raskt slogo de upp sina biblar och läste den ena versen efter den andra.

Vid slutet av programmet var det något, som alla barnen med intresse väntade på. Det var utdelning av små gåvor. Var och en fick komma fram och hämta sin gåva, som bestod av ett stort paket kakor, en näsduk och en blyertspenna. Med glädjestrålande ögon togo de emot gåvorna, bugade sig och tackade. Kinesflickorna niga ej, som de svenska flickorna göra. De buga sig alldeles som gossarna. Några små flickor bugade sig så djupt, att näsan nästan snuddade vid golvet och hårflätan stod rätt upp mot taket. Då förstå ni, att de voro glada. De beundrade också sina saker. Många av dem ha säkert aldrig ägt en riktig näsduk förr. Kanske de ej heller haft så mycket kakor på en gång.

När fästen varat i två och en halv timme, var det tid för uppbrott. Ute var det mörkt och regnigt, men inne i hjärtana var det glädje och ljus.

Julens herre, frälsaren Jesus Kristus, gav själv ljuset och glädjen.

Med hjärtlig fridshälsning till alla söndagsskolbarn runt hela Sverge från eder vän *Sally Svensson.*

Machenghsien d. 5 januari 1921.

En hednisk kvinnas offer.

En kvinnlig missionär i Indien berättar, att hon vid sina besök bland kvinnorna kom in till en hednisk moder, som hade två barn, en gosse och en flicka. Barnen voro tvillingar, och flickan var född blind. Modern beklagade sig högljutt, och menade, att hennes gud måtte vara vred på henne, eftersom han för det första icke givit henne två söner, och nu var flickan till på köpet född blind.

Efter en tid kom missionären tillbaka; då fann hon endast flickan kvar.

"Var är då den lille vackre gossen?" frågade hon.

"Jag har kastat honom i Gangesfloden för att försona min gud", svarade modern.

Djupt gripen frågade nu missionären: "Men när du äntligen skulle offra ett av dina barn åt din vrede gud, varför offrade du då icke den blinda flickan och behöll den välskapade gossen?"

"Om jag tagit det sämsta jag hade och offrat det åt gud, skulle han då inte blivit ännu mera vred på mig? Nej, nej,

skulle min gud försonas, måste jag taga det bästa jag hade."

Och därvid slet den arma kvinnan av sig håret, slog sig för bröstet och klagade högljutt över förlusten av den vackre gossen.

I gott sällskap.

Världen är stor, och där möter beständigt
sådant, som frestar och lockar och drar.
Mycket är gott, men än mer är eländigt,
friden i hjärtat det rövar och tar.

Böcker där ligga i massor och vänta,
att man skall läsa dem en efter en.
Eljes det lönade ej att dem pränta;
ungmö skall läsa och växande sven.

"Roliga böcker" kan bli som en snara,
fängslande, kvävande det som är gott!
Gift är ju alltid för livet en fara! —
Ve den, som gift i sin bägare fått!

Vänner och böcker man noga bör välja,
det är en regel, du akte uppå!
Förstfödslorätt ej för grynvälling sälja,
ty då får säkert med ånger du stå!

Välj framför andra bland vänner "den bäste",
och du får glädje och lycka och frid.
Låt honom bliva din ro och ditt fäste,
som du i stormen kan trygga dig vid!

Välj framför andra bland böcker den skatten,
som mer än gull och klenoder är värd,
som varit seglarens fyrbåk i natten,
välj den, och gläds att den blev dig beskärd!

ELLA.

Lille Karl och svalorna.

Med plansch.

Vårsolen log och knopparna svällde på träden, men lille Karl kunde icke springa omkring och glädja sig däråt. Han var sjuk och var av läkaren dömd att hålla sig i sängen. Han hade icke på länge kunnat leka med de andra barnen och vara glad, ty en häftig nervfeber hade tagit bort alla hans krafter. Ibland tyckte han sig vara utan plågor och alldeles frisk, men bara han lyfte huvudet från kudden, kände han häftiga smärtor och en oändlig trötthet.

Så småningom vande han sig dock vid stillheten och ensamheten i sjukrummet.

Hans mor tillbragte också varje ledig stund hos sin sjuke gosse, talade vänligt med honom om huru tåligt frälsaren lidit korsets smärtor för oss, lade emellanåt kuddarna tillrätta under Karls huvud samt ägnade honom denna kärlekens omsorg, som endast en mor kan skänka.

Stundom satt hon långa stunder och såg på sin älskling, under det han slumrade. Han ropade då ibland ängsligt på sin mor. "Hjälp, hjälp, huvudet sjunker, det är så tungt, så tungt. Så, ja!"

"Vad drömde du, Karl?"

"Jo, att jag låg och flöt på insjöviken. Vattnet var så svalt och uppfriskande, men så sjönk mitt huvud ned under vattenytan. Det var så tungt. Men så kom du, mor och räddade mig. Tack, tack! Nu är jag riktigt vaken."

Våren hade nu kommit på allvar, och Karls skolkamrater hade tagit fram bollar och slagträn. Gossen lyssnade ofta till deras friska och glada rop. Men snart hade en annan lek tagits upp; de avlägsnade sig, och Karl hörde dem ej längre.

I oxelträdet utanför fönstret slog sig ofta en liten sångfågel ned. Hans glada drillande fröjdade Karl in i hjärtat. Men snart var också sångfågeln sin kos. Karl måste nu mer än förr vara ensam, ty vårbruket pågick med full fart, och hans mor måste även därvid vara den första.

En mild och solig dag låg Karl åter ensam. Han lyssnade ivrigt efter något ljud av människor och fåglar, då han till sin stora glädje hörde ett ljudeligt *"vitt, vitt, videvitt"*. Det var ett par muntra svalor, som återkommit från sin vinterfärd till Afrika och nu läto höra sitt glada kvitter. Det var för den sjuke gossen en kärleksfull hälsning om varma, sköna sommardagar.

Där logen och stallbyggnaden bildade en rät vinkel mot varandra, byggde de två svalorna sitt bo under taklisten. Karl kunde genom fönstret ge akt på deras arbete, deras pilsnabba flykt, och det var för honom ett riktigt sällskap under de långa dagarna. Sällan voro svalorna borta från boet, blott någon minut då och då för att hämta lera, strå och dun, och åter hörde han deras gälla kvitter.

Efter någon tid kunde Karl få sitta uppe en stund på dagen, och då var det hans käraste sysselsättning att betrakta de små svalorna, som snart hade en hel kull hungriga svalungar i boet. De skreko och väsnades hela dagen och sträckte sina breda, gula näbbar emot svalmor och svalfar, när de kommo med föda åt dem.

Dagar och veckor hade gått. Karl fick nu vara ute bland de övriga barnen, men han kunde icke med full kraft taga del i deras lekar. Han kunde icke springa på hela sommaren. Men när kamraterna sprungo ifrån honom, tröstade han sig lätt med att betrakta sina vänner under taklisten. Svalungarna hade nu fått vingar, kunde flyga ut ur svalboet och kallades ungsvalor. Det var en obeskrivlig glädje i svalfamiljen. Ungsvalorna övade sina vingar varje dag under det gladaste kvitter, och snart voro de lika snabba i sina rörelser som svalfar och svalmor.

Åter hade några veckor flytt. Den korta, nordiska sommaren var nästan förbi. Det var de sista dagarna i augusti. Karl var nu fullkomligt kry och stark igen, ja, han kände sig fri och glad som en liten svala. Tidigt en morgon drev han korna ut på ängen, som vette mot stranden. En oändlig mängd svalor hade samlats över vassen vid den lugna insjöstranden. De flögo upp och ned, såsom om de sökt något i vassen. Det var deras sista frukost på Sverges jord, ty snart höjde de sig under ett tusenfaldigt *"vitt, vitt, videvitt"* och försvunno på färd mot söder.

(Forts.)

Willies äventyr.

Springa! Och han är ju redan så förskräckligt trött. Alldeles förkrossad sjunker han ned på en bänk i den lilla mörka väntsalen. Och det dröjer inte länge, förr än John Blund strör sand i hans ögon, och han är långt borta från alla svårigheter i denna onda värld. Han hör inte en gång, att det blir livligt inne på stationen och de sparsamma ljusen lysa på ett sällskap muntra studenter från L., som äro på väg hem från en utflykt till landet.

'Så ha vi verkligen återigen kommit för sent till tåget!"

"Nå ja, då måste vi väl marschera."

"Hu då, av det slaget har jag då fått nog."

"Här är en bänk, tag fram din karta, Edman, och låt oss se, var närmaste väg till staden går."

Fyra, fem tränga sig nu omkring bänken.

"Vad nu? Vad är det här?"

Den sovande Willie synades nu noga.

"Den stackars pojken måtte väl också ha försovit sig eller kommit för sent till tåget. Hej, pojke, här blir det för kallt att sova i natt. Vart skall du ta vägen?"

"Till L. till mormor", svarade Willie halvsovande.

"Till L.? Ser ni, där ha vi det. Hör du, vad heter din mormor?"

Till hälften åter i drömmarnas land mumlade Willie: "Mormor heter Mucki."

Han hör icke det skallande skratt, som följer på hans svar, icke heller den rådplägning, som nu hålles, om vad man skall företaga med "det lilla krypet".

"Hör ni pojkar", ropar plötsligt Edman, "om inte jag bedrar mig, så är den

här pojken dotterson till professor Hermann!"

"Du är väl inte klok, Edman, hur skulle han kunna vara här alldeles ensam vid denna tid på dagen?"

"Det är verkligen en gåta, men ni kan vara försäkrade om att jag har rätt. Sedan jag var sjuk i vinter, var jag ofta bjuden att äta middag hos professorns, och då måtte jag någon gång ha sett den här lille mannen. Och hur skulle mormor heta? Mucki? Barn, det stämmer precis. Så kallade professorn sin fru. Alltså — fatta nu tag, så bär vi pojken i tur, och därvid sjunga vi fyrstämmigt i marschtakt: "Sov, sov, liten vän." — —

Professor Hermann var icke en gång förvånad, blott obeskrivligt lycklig och glad, när i senan kväll den muntra skaran lade hans lille dotterson i hans armar.

Ty redan tidigt på eftermiddagen hade hans dotter pr telefon meddelat honom, att Willie hade haft någon ledsamhet i skolan och nu vore spårlöst försvunnen. Och hon undrade, om han möjligen rest till morföräldrarna. Detta meddelande väckte naturligtvis stor uppståndelse, och oupphörligt följde frågan den elektriska tråden: "Har han synts till?"

Vilken glädje, när morföräldrarna nu äntligen kunde meddela föräldrarna den glada underrättelsen: "Han är hos oss — frisk och sund."

I den mjuka sängen med de vita gardinerna i mors forna luftiga flickrum sov nu Willie bort alla utståndna lidanden. Nästa morgon, när mormor kom och satte sig bredvid hans säng, talade han om för henne allt det som hade drivit honom till det djärva steget att resa till mormor.

"Och nu, snälla rara mormor, följer du med mig hem till far och mor och ber dem inte vara onda på mig och inte herr Schubert heller."

"Jag skall följa dig hem i dag på eftermiddagen, min lille gosse. Men inte äro far och mor onda på dig, det får du inte tro. Tänk dig, mor talade nyss om för mig på telefonen, att den stygge Frans hade förrått sig själv, och herr Schubert vet, att det var han, som stal äpplena. Och eftersom han förut har gjort sig skyldig till många dumma streck, har rektorn visat bort honom från skolan."

Willies ögon blevo åter mycket stora men denna gång av lycka. Herr Schubert vet allt. Ingen tror längre, att Willie stulit äpplena. Och den stygge Frans kommer inte mer i den skolan.

"O, mormor, så rart! Men vem skall då sitta bredvid mig på bänken?"

"Nå ja, om inte herr Schubert har någonting emot det, så sätter väl jag mig där", sade mormor mycket allvarsamt, medan hennes vänliga ögon skälmskt blinka åt honom. Då måste Willie skratta — skratta för första gången sedan i förrgår.

"Du mormor? Ack ja! Du skall säkert få goda betyg."

Och med denna glada föreställning lade sig Willie ännu en gång på sitt öra. Och i hans lätta morgonslummer leker den lyckliga känslan av att mormödrar i allmänhet och hans egen mormor i synnerhet är en mycket, mycket god gåva från den gode Guden, för vilken man aldrig kan vara nog tacksam.

Och av den nu överståndna ångesten har han också fått den lärdomen: Aldrig mer skall han lova vem det vara må att hålla någonting hemligt för sina kära föräldrar. Ty det som inte fars och mors ögon få se, det kan aldrig vara något som är gott.

(Slut.)

Skedebäckshults söndagsskola.

Skedebäckshult är en liten by, som ligger omkring 5 kilometer från Orrefors station å Kalmar—Nässjö järnväg. Fastän trakten är folkrik, står dock den andliga verksamheten på en ganska låg ståndpunkt. Ett litet missionshus finnes dock, tillhörande Nybro missionsförening, som bedriver verksamhet här. En liten söndagsskola finnes också med omkring trettio vakna och intresserade barn. Bristen på lärarekrafter är dock kännbar.

Söndagsskoleverksamheten här är ej gammal. Den började år 1917 av P. Vallin, som var dess föreståndare, till dess han för något år sedan kallades hädan. Söndagsskolan förestås nu av en fröken Edit Andersson, och vi tillönska henne Guds rika välsignelse i arbetet att söka föra de små till Jesus.

G. M. Carlsson.

Bibelläsning.

veckan 2—8 maj 1921.

M. 2. Mark. 12: 41—44. *Ett Gud välbehagligt offer.*

T. 3. v. 41. Det var många, som offrade.

O. 4. v. 42. Ett ringa offer, jämfört med de andras.

T. 5. v. 43. Men hon gav mest.

F. 6. v. 44. Varför hon gav mest.

L. 7. Varför ville hon ge det sista hon hade?

S. 8. *Minnesversen:* 2 Kor. 9: 7. Giv med glatt hjärta!

Tryckeriet Progress - Stockholm 1921.
213198